

MAMA IS BOOS

**Nog meer verhalen uit
mijn enorm chaotische leven**

Esther van der Voort

LUCHT

Voorwoord

Wat onwijs leuk dat je m'n boek hebt gekocht. Of gekregen, of gevonden in de trein. Ja, ziet er leuk uit toch? Niet te dik, losse verhalen, geen rooie draad te bekennen, lekker maatje ook, heel draagbaar. Past in je tas. Je krijgt het ook nog wel op je boekenplank gepropt, ook als je eigenlijk geen plek meer hebt. Nee, als boekensteun is het niet veel, dan moet je er tien kopen. Kan hè? Ik houd je niet tegen.

Misschien heb je geen flauw idee wie ik ben. Zag je mijn kop op de cover en dacht je dat het een boek over haarverzorging was, of de overgang. Spoileralert: is het niet. Of je hebt dit boek gekregen van iemand die enthousiast zei: 'Dit is echt héél grappig!' Dat is rot hè? Dan moet je 'dankjewel' zeggen terwijl je denkt: kut, een boek, ik houd niet eens van lezen.

Misschien weet je precies wie ik ben, omdat je me op het podium hebt gezien. Of je kent me van iets anders, de camping, of van de sportschool, rood aangelopen, hangend in een martelapparaat. Kan allemaal.

Kleine uitleg bij dit boek. Ik ben comedian, en op het podium vertel ik over mijn leven. Ik heb vier kinderen, en ik ben gescheiden. Vanaf dat ze nog hartstikke klein waren, had ik de meeste zorg voor ze. In m'n eentje. En ik had een hypotheek voor het oude huis, waar die vier kinderen in pasten. En noodgedwongen had ik ook de fulltimebaan die de hypotheek moest betalen, plus destijds nog de ambitie om comedian te worden. Iets wat je in de avonduren moet

zien te knutselen, met speelplekken op open podia. Voor lul staan in ruil voor twee consumptiebonnen en af en toe een mager betaald optreden in Schubbekutteveen. Tel uit je winst. In een volgend leven word ik gewoon hartchirurg.

Lang verhaal kort: ik heb het druk gehad, heel druk. Ik heb een vol leven, soms onmogelijk, soms geweldig, altijd chaotisch, nooit saai. En het draait om van alles, maar uiteindelijk vooral om mijn gezin. Met liefde, met tegenzin, met goede bedoelingen, een slechte planning, een matig humeur of de mooiste plannen van de wereld.

De show waarmee ik tour tijdens het schrijven van dit boek heet ook *Mama is Boos* en draait om verhalen uit dat gezinsleven. Hartstikke leuk, ik zou erheen gaan als ik jou was, gewoon doen, neem je vrienden mee. Want de kinderen willen op vakantie en ik moet een elektrische fiets. Zo'n goeie, niet zo'n kreng dat er binnen anderhalf jaar mee kapt.

Die show is het resultaat van een heleboel werk, en die loopt heel lekker. Ik heb nu ineens een carrière. Dus ik heb een impresariaat. Die regelen dingen zoals theaters waar ik kan spelen en dat er überhaupt ergens wat posters worden geplakt zodat mensen het ook weten. Maar ze hebben ook ideeën.

'Je moet een boek,' zei mijn impresariaat dan ook op een maandagochtend.

'O,' zei ik, 'oké.'

'Denk je dat je nog meer verhalen hebt?'

'Hoe bedoel je?'

'Meer dan dat wat je op het podium al verteld hebt,' zeiden ze, 'of is het een beetje op?'

Bij lange na niet, dacht ik.

Dus ik moest een boek met allemaal nieuwe verhalen, anekdotes en overdenkingen. Nou, daar had ik onwijs veel zin in. Ja echt, ik heb altijd overal zin in. Een cursus breinaalden haken, een Thaise yogamassage-opleiding doen, pony's kweken. Ja hoor, ik doe mee. Dat is een beetje mijn probleem, ik vind werkelijk alles leuk om te beginnen. Daarom heb ik ook vier kinderen. Ik start wel duizend projecten per jaar.

Het áfmaken van plannen, dat is mijn probleem. Dat weet ik ook van mezelf.

En daarom vraag ik altijd hulp. Dus ook bij dit boek.

'Hee Vanes, ik heb een klus voor je.' Ja, zo ging dat.

Vanessa Jorissen, die was ook comedian geweest, daar ken ik haar van. We kennen elkaar al, pak 'm beet twaalf, dertien jaar. Met sommige mensen hou je toch contact. Even bel-len, koffietje, bijkletsen, klagen. Zij kreeg ook kinderen, drie zijn 't er. Dus ook sowieso te veel. Schept ook een band.

Vanessa is tekstschrijver, en een goeie ook. Schreef van alles. Voor anderen, maar ook eigen producties. De blog Zaadvragers bijvoorbeeld, wat ook een audioserie werd voor Storytel.

Ik bellen: 'Vanes, ik moet een boek met verhalen over mijn gezinsleven,' zei ik.

Nou, dat moest op zich wel lukken.

'Jij lult, ik schrijf,' zei ze. Lullen kan ik. Schrijven kan zij.

Kan niet anders zeggen, maar het was een heerlijk proces. Ik had het een stuk pittiger verwacht, maar zonder nou helemaal yoni-yoni te worden: het stroomde. Maandenlang praatten we soms wel vijf dagen per week een paar uur met elkaar. Na een maand maakten we elkaars zinnen af, schreef ze op wat ik dacht en in het hele proces hadden we vooral idioot veel plezier. Een soort symbiose, maar dan emotioneel gezond.

Een paar maanden later was dit boek klaar.

Wij hebben plezier gehad, en dat moet jij ook hebben. Neem het niet allemaal serieus. We zijn comedians, vergeet dat niet. Houd je niet van grove taal? Waarschijnlijk wordt dit boek genomineerd voor meest onnodig gebruik van het woord 'kut' per bladzijde. Dus in dat geval: stop met lezen en gebruik het boek als prachtige onderzetter.

Dit is geen boek met opvoedtips, geen autobiografie, want we dikten gewoon lekker aan als dat nodig was. Of als we er zin in hadden. Pap, mam, ik zeg het hier hè? Zwart op wit. Niet alle details zijn waar. Jullie zijn schatten. En mijn kinderen ook. Soms.

O, en dan nog even, nu ik toch je aandacht heb. Mijn kinderen komen natuurlijk veelvuldig voor in dit boek. Maak je je zorgen over wat mijn kinderen hiervan vinden? Ja, dat doen veel mensen. Niet doen, die kinderen hebben een enorm gevoel voor humor. En het betaalt onze vakantie naar Thailand.

En natuurlijk wil ik nog wat mensen bedanken. Anders worden ze boos. Allereerst mijn kinderen, voor alle zinging in mijn leven. Jullie zijn de reden dat ik iedere ochtend opsta. Ook omdat jullie anders tot elf uur blijven tukken. Jullie zijn stuk voor stuk mijn favoriete mensen. Maar hang je jas goddomme een keer aan de kapstok.

Mam, pap, jullie zijn er altijd als ik jullie nodig heb. Als er om half zeven 's ochtends een kind ergens naartoe moet worden gebracht, ik advies nodig heb, het spul ergens kwijt moet. Dank, dank, dank.

En tot slot: nou, Ben, jij ouwe kommaneuker, wat lekker dat je even over mijn boekje heen wilde gaan. Dank aan Fine Label, voor het grenzeloze vertrouwen, houd dat vast. Jij natuurlijk Vanes, Sabine, dat je Vanes weer aan me hebt uitgeleend. Alle oppasmeisjes uit het verleden, alle hockeymoeders, mijn burens voor het aannemen van mijn pak-

ketjes, dank aan mijn ex. Je leest niet veel over hem, maar zonder hem was dit boek er niet geweest. Maar mijn fantastische kinderen ook niet, steek die veer maar in je reet. Dank aan al mijn vriendinnen en collega's die me moed inpraatten en lief voor me waren.

En natuurlijk dank aan jou. Dit is mijn eerste boek en goddank dat je het hebt gekocht. Op naar de volgende.

Lekker genieten

Vier kinderen heb ik. Ik ben nogal een fokstier, een baar-konijn, of hoe zeg je dat bij vrouwen? Tuurlijk, vier is veel maar het barst van de voordelen, kinderen zo kort op elkaar. Ik had het allemaal uitgedacht van tevoren.

En ik had gelijk. Kleertjes kopen? Nooit nodig. De laatste liep in drie plukjes katoenvezels met kots erop, maar een geld dat ik bespaarde! Het autostoeltje hoefde nooit uit de auto, gewoon doorschuiven die kinderen. De kinderwagen? Ik kocht natuurlijk meteen zo'n modulair gevaarte waar je nog zestien kinderbakken aan kan klikken. De dubbeldekker-wagen. Dit was het pre-webshoptijdperk hè? Zo'n type verkochten ze alleen in de Biblebelt, moest je undercover in een zwarte jurk anders kreeg je 'm niet mee. Een Stap-horst-bolide waarin je kinderen kon stapelen, dié had ik. Spanband eroverheen, hoppa. En daarna de bolderwagen, dat was nóg beter. Kon nog een tas met boodschappen bij ook.

Met veel kinderen achter elkaar door worden spullen en ruimtes een soort lopendebanddoorschuifstelsel. Kamers: als er eentje geboren wordt, schuift de rest gewoon door.

Speelgoed: dito. In een krat en doorgeven maar. Liefelingskleur? Blauw, voor iedereen. Weten zij veel, ze hebben nog nooit een andere kleur gezien. Kortom, geweldig praktisch. Ik zou het niet anders hebben gedaan als ik het opnieuw mocht doen.

Als het ene kind eruit was, was ik negen maanden later

weer zwanger. En dat vier keer. Doorpakken, tempo maken, dan hebben ze nog wat aan mekaar en ik wilde toch een groot gezin, hoezo zou ik wachten? Zwanger wilde ik worden. Genieten. Dat zegt iedereen altijd: je moet ervan genieten. Vier keer genieten zou ik, met m'n praktische kinderwagen, blauwe kinderkledingkrattensysteem en schuur vol met doorgeeffietsjes.

Nou, één ding had ik over het hoofd gezien in het grote Masterplan, onderdeel Genieten.

Die eerste zwangerschap, ja, dat was echt best wel, soort van genieten. Achteraf gezien.

Maar daarna? Ik had niet nagedacht over hoe ongelooflijk onhandig het is om zwanger te zijn als je al een baby hébt. Compleet over het hoofd gezien. En ik was continu zwanger. De kleinste dingen worden godsonmogelijk. Genieten? Ammehoela.

Ga maar eens na. In het eerste trimester moet je alleen maar kotsen. In je eentje boven de toiletpot heeft nog wel wat romantisch, maar met drie kleine kinderen? Braken is een hele nieuwe ervaring met een driekoppig publiek dat staat te kijken hoe je elke ochtend je ingewanden eruit hoest.

Weet je wat tegen misselijkheid helpt? Diep inademen door je neus. Maar niet boven een spuitluis. En weet je wat je lijf nodig heeft? Een beetje tederheid. Je bent reuzegevoelig. Maar dat maakt een peuter niet uit. Even mama bij haar tepels grijpen in de douche.

En moe. Tiefende moe. Ik viel continu in slaap dat eerste trimester, op de raarste plekken. In de speeltuin, slapend in zo'n nestschommel. In de tuin, wegduttend, gewoon plat op het kunstgras. 'Even liggen,' zei ik dan. En weg was ik.

Als je het ook hebt meegemaakt weet je het: je kunt er

niks aan doen. Je ogen vallen gewoon dicht, alsof je op je kop bent geslagen of onder narcose wordt gebracht. Je kunt er niet tegen vechten, het is gewoon boem, weg.

Wachtend voor een stoplicht. Je denkt dat je nog wakker bent, maar je bent in slaap gevallen en droomt nu van een stoplicht dat op rood staat. Met je ogen open. Verdwenen in de sluimerstand, tot achter je zo'n agressieve Audi begint te toeteren dat je godverdomme door moet rijden. Het gebeurt.

Tijdens een vergadering. Plat op m'n gezicht op de notulen. Ze hebben me een keer laten liggen in de vergaderkamer, de schatten. Vijf minuten voor het pand werd afgesloten kwam een collega me wakker maken. Ik had bijna vier uur geslapen. De stapel notities plakten nog aan m'n gezicht. Ze hadden een briefje op de deur geplakt met: 'Laten liggen, is zwanger.' De schoonmaker had al stofgezogen, maar dat had ik niet gemerkt. Misschien hadden ze ook wel gewoon vergaderd terwijl ik daar zo lag, wie zal het zeggen?

En die kleine kinderen zijn meedogenloos. Die hangen geen briefje op de deur met 'stil, mama slaapt'. Dóór moet je. Op de bank, verhaaltje voorlezen. Daar ging ik, steeds trager lezen, zo'n hoofd dat bolleknikt. Mijn kinderen maakten er een sport van om mama zo raak mogelijk wakker te meppen. Dan word je wakker van die kleine wezentjes die je in je gezicht beuken met een boek. O, dat eerste trimester. Genieten? Ja, zoals je ook kunt genieten van een klysmas. Blij dat het achter de rug is.

Dan is het tweede trimester een verademing. De misselijkheid trekt weg, je valt niet meer in slaap bij de benzinepomp, je hebt nog niet zo'n grote toeter en je lijf is nog in staat om te functioneren. Je hersens ook, enigszins. Tweede trimester, dan heb je 'gewoon' een heleboel van die klei-

ne kinderen die aan je been hangen. Kijk, dan kun je nog steeds niet normaal pissen, tandenpoetsen, douchen, de was doen, koken, tv-kijken, op de bank zitten, autorijden, fietsen, ademhalen. Of genieten. Maar het is relatief relaxed.

Maar de winnaar in de categorie 'superkut met kleine kinderen erbij', dat is trimester drie. Die buik. O, die rottige bolle zak vruchtwater. En ik had een enorme buik, elke keer weer. Een toeter als een bijzettafel. Een vleeskleurige skippybal, met gierende tijgerstrepen van de striae. Als ik de kamer in waggelde, trilden de kopjes.

Die buik. Je weet het pas als je het meemaakt. Niets gaat meer. Lullig moment hoor, als je met een buik als een watermeloen een kind in een wagen probeert te tillen, in bad probeert te doen of in een maillot probeert te hijsen. Je krijgt je eigen sokken al niet aan. Hoe ga je een dwarse peuter z'n laarsjes aan krijgen? Die eindeloze onhandigheid. Het is met alles.

En je wordt warrig van zwanger zijn. Daar sta je weer bij de opvang: hoeveel kinderen had ik ook alweer afgeleverd? Hadden ze een jas aan? In de IKEA hadden ze foto's van mijn kinderen op het prikbord naast de intercom: 'Wil de moeder van...' Godskolere, ik ben er weer een kwijt. En niet vergeten ervan te genieten hè?

Over lekker genieten gesproken: luiers verschonen. Mijn eerste was niet zo snel zindelijk te krijgen. Ik was hoogzwanger met drie kinderen in de luiers. En die geur. Al je zintuigen zijn in de war dus je ruikt continu en overal stront. De woonkamer in, strontlucht. De koelkast open, strontlucht.

De hele dag ben je luiers aan het verschonen, niet per se omdat het moet, maar omdat je van die meur af wilt. Hele vorkheftrucks met luiers sloeg ik in. Ik heb eigenhandig de

beurskoers van Pampers tien punten opgedreven. En maar rennen, achter die lekkende, stinkende, rottende kinderen aan. 'Mama kijk!' Poep op de vloer, op de muur, in mijn haren. Krijg allemaal de vinkentyfus, ik wil naar bed. Gadverdammme, ook mijn bed stinkt naar stront. O, wacht, ik ben het zelf, het zit aan mijn voet.

Weet je wat ook rot is als je hoogzwanger bent met drie kleine kinderen? Slapen. Want dat kan gewoon niet meer.

Twee uur 's nachts, iedereen slaapt. Eindelijk. Ik zou nu ook moeten slapen. Nu het kan. Maar ik lig te genieten, godverdomme. Want ik lig daar high als een vlaggetje met m'n ongebooren kind te lullen. 'Schatje, mama is zo benieuwd naar hoe je bent.' O gelukkig, ze trapt mijn nieren aan gort, dat betekent dat ze nog leeft. Ik huil zachtjes van geluk. Of vermoeidheid, ik heb geen idee. Nee wacht, er huilt een kind. Kut.

De volgende die zegt dat ik moet genieten rijdt ik dood met m'n bolderkar.

Amandelen

De hele week is er al een superleuke themaperiode op de basisschool van mijn zoon: ziektes. En ze hebben uitgepakt hoor: de hele school is opgetuigd als ziekenhuis. Er hangt een groot bord boven de ingang, in de lokalen hangen posters met plaatjes van schurft en mazelen, de juffen en meesters lopen in dokterskleding en krijgen eindelijk een beetje oké betaald.

Trudy van de bibliotheek loopt al dagen met gaasverband om haar hoofd, de directeur heeft een mitella om en de conciërge heeft een enorme knobbel in zijn nek. Achteraf bleek dat een serieus medisch probleem, maar hee, in die week was het gewoon leuk. Heel sympathiek allemaal. Ook de kinderen zijn verkleed en versierd met littekens en verband en alles. Tijd noch moeite. Vooral Tjeerd, dat kleine ventje met die bril uit de klas van Nummer 1, doet echt goed mee en heeft speciaal deze week uitgekozen om uit het klimrek te sodeflikkeren en zijn been te breken. Met rolstoel en krukken, alles erop en eraan. Kanjer.

De kleuters, en dus ook mijn zoon, doen van alles. Spelletjes in de gymzaal, met een lepel vol tiktakjes als pilletjes over een parcours, poppenkastvoorstelling Jan Klaassen-krijgt-kriebelhoest en waterpokken tellen op Saartje uit groep twee.

Ze mogen wonden schminken, zich inpakken met wc-papier en knikkers inslikken. Dat laatste gebeurt meer op eigen initiatief, maar aan enthousiasme geen gebrek.

Gymmeester Harry doet de Heimlich voor bij juf Hetty. Tenminste, dat was het verhaal nadat groep vijf hen had betrapt in het knutselhok. Kijken naar plaatjes van huiduitslag en dan al die kinderen die weken niet kunnen slapen omdat ze dromen over pussende oogtyfus. Eén groot feest. Dit zouden ze bij mij op kantoor ook moeten doen.

Zoonlief, Nummer 1, vindt het machtig mooi, maar ook ingewikkeld allemaal. Want hij heeft de sensatielust van zijn vader en de hypochondrie van zijn moeder. Dus overdag alles fantastisch, 's avonds in foetushouding snikken onder de deken. Want gaat het die dag over griep? Dan heeft hij griep. Kiespijn? Kiespijn. Gaat het over ambulances? Dan heeft hij ambulances.

Het is pas woensdag en dit is al de derde avond die ik besteed aan het emotioneel weer in balans krijgen van een joch dat denkt dat hij doodgaat aan terminale polio. En als goede moeder leg ik natuurlijk uit dat alleen kindjes die in God geloven dat krijgen, maar het helpt niks.

Iedere avond op de bank met een zielig hoopje tegen me aan, ik ben het zo zat. Of hij niet een dagje thuis wil blijven? Kan toch best? Maar hij wil het niet missen, hij vindt het machtig.

'Maar lieverd,' leg ik uit, 'je bent gewoon een beetje hypochonder.'

'Wat heb ik?'

'Hypochonder. Nee, je bént...'

'Ga ik dan dood?'

'Nee schatje, het is niks. Een moeilijk woord, dat is het. Je hebt een moeilijk woord.'

Hij is allesbehalve gerustgesteld. Het is ook veel voor zo'n kind: polio, griep, en nu ook nog hypochonder.

Het lullige is: ik ben óók een enorme hypochonder. Dus komt hij thuis met een verhaal over een ziekte, dan kan ik hem nog wel vertellen 'schatje, je hebt geen longembolie'. Maar als hij naar bed is heb ik zoveel over die ziekte gepraat dat ik begin te twijfelen. Heb ik weleens spierpijn tussen mijn schouderbladen? Hoofdpijn? Een droge hoest? Verdomd.

En na een uur googlen terwijl de kinderen slapen weet ik het zeker. We gaan hartstikke dood, allemaal. En dan moet ik nog gaan slapen en de kleinste na de fles weer in slaap wiegen terwijl ik stiekem controleer op rode vlekjes die ik tijdens het googlen ook tegenkwam. En ik moet Nummer 1 iedere paar uur controleren of hij koorts heeft. En de anderen ook. Geen geintje hè? Ik doe het nog ook. Vloekend op mezelf.

Ik ben, kortom, niet de aangewezen persoon om mijn zoon te kalmeren. Om überhaupt moeder te zijn, allicht, maar ja: het kwaad is al geschied. En abortus na zoveel maanden, of jaren, ja, daar vind ik wel wat van. Dus tanden op mekaar en door.

Op donderdagmiddag komt hij weer stralend thuis, wat was het leuk geweest, hij babbelt er vrolijk op los. Er was een échte dokter in de klas geweest, geen neppe, en zij had verteld over amandelen. Oh god, denk ik, ontstoken amandelen. Ja, daar heeft hij wel de leeftijd voor. Dat kan ook sluipend hè, net als bij de blindedarm. Dat het chronisch is, dat je er niks van merkt. Oh god, zijn blindedarm. Was dat waarom hij weleens klaagde over buikpijn?

'Mam!' schreeuwt Nummer 1. Hij wil nog meer vertellen maar ik moet wel luisteren. De niet-neppe dokter. Amandelen. En dat die konden ontstoken.

'Ontstéken,' zeg ik.

‘Nee, ontstoken,’ zegt hij. Ik wil beginnen over werkwoordvervoegingen, maar laat maar: hij gaat toch dood.

Wat een dag weer. Ze hadden een ijsje gehad, want die krijg je ook als ze je ontstoken amandelen eruit moeten knippen. Met een schaar, doet heel erg pijn! Maar dat gaf niet want je ging onder narcose.

‘Narcose, lieverd.’

‘Norcose?’

Ja, zoiets. Je kunt allergisch zijn voor narcose, maar dat weet je vaak niet en dan word je onder narcose gebracht en stopt je hele systeem er opeens mee. Dat denk ik dan. Hoe meer hij vertelt, hoe meer mij het koude zweet uitbreekt. Maar ik houd me sterk.

‘Lieverd, beloof je me dat je niet weer de hele avond gaat denken dat je ontstoken amandelen hebt?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, mama!’

Terwijl hij vrolijk verder vertelt zie ik het lijk al drijven. Dit wordt een hele lange avond.

En inderdaad. Bij het avondeten begint het gedonder al. Hij wil niet eten, want hij denkt dat hij z’n amandelen voelt. Of ik even wil kijken. Ja, hij voelt ze echt, en hij moet ijsblokjes en een paracetamolletje. Hij kan niet slikken, denkt hij. Vla of pap, dat gaat nog nét. En daar beginnen de andere mormels natuurlijk ook met: ‘Vla!’ en: ‘Ik heb ook keelpijn!’

‘Waar zit je keel dan!’ roep ik boos naar Nummer 2 die haar bord heeft weggeschoven en nu weigert te eten.

‘Hier!’ schreeuwt ze en wijst op haar kin.

‘Dat is je knie, gekkie,’ zegt Nummer 3, terwijl Nummer 4 haar bakje geprakte banaan op de vloer gooit.

Om halfacht heb ik iedereen in bed. Ik heb Nummer 1 een Smintje gegeven en gezegd dat dat tegen de keelpijn is. Het is stil, iedereen was moe, ik heb goede hoop. En dat is dom. Altijd dom.

Trippel trappel, ja hoor: daar is Nummer 1.

‘Mamaaaa?’ piept hij.

‘Schat, kom eens even hier, wat is er nou?’ Ik doe geïnteresseerd, aai-aai, maar ben bekaf.

‘Ik ben bang voor m’n ontstoken amandelen,’ zegt hij, en hij begint te snikken. ‘Het doet echt heel erg pijn.’

Ik pak een schaar.

Nee, haha, dat is niet waar, ik hou van dit kind maar ik ben gewoon moe, dus ik zoek de beste manier om hem te troosten. Je weet wel: liegen.

‘Lieve schat,’ zeg ik, ‘luister eens naar mama.’

Twee kleine oogjes met traantjes kijken me aan.

‘Je mag dit niet tegen je zusjes vertellen, beloof je dat?’

Hij knikt.

‘Toen mama jou gemaakt heeft,’ vertel ik, ‘toen ben ik de amandelen vergeten.’

Hij kijkt verbaasd. ‘Ben je ze vergeten?’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Domme mama. Echt waar. Je hebt geen amandelen.’

‘Domme mama...’ lacht hij door zijn tranen heen.

Wat klaart een kind toch op van grove leugens en je bloedeigen moeder dom noemen. Binnen vijf minuten heb ik het jong weer gerustgesteld en helemaal ontspannen in zijn bed. Geen amandelen heeft hij, want vergeten. Briljant, dat ben ik.

‘Echt niet?’ vraagt hij nog na de laatste welterusten-kus.

‘Echt niet,’ zeg ik.

En nou slapen. Een avond voor mezelf, dat is wat ik nodig heb. Kan ik meteen googlen naar mijn eigen ontstoken amandelen. Want die heb ik zeker wel. Ik voel ze al, goddomme.

Hopelijk morgen geen les over AIDS, want dan ben ik het bokje.

Bermudadriehoek van oppasmeisjes

Als ouder moet je nou eenmaal soms de grot verlaten. Werk, sporten, navelshots met je vriendinnen: soms kun je niet anders dan je kinderen achterlaten bij een wildvreemde. Nou ja, een vreemde, ik ben niet gek natuurlijk. Maar je ouders kunnen niet altijd inspringen. En dan komt het moment dat je weet: ik moet een oppas. Sneller dan je emotioneel aankan, want die kleine is nog zo klein, maar je moet een keer sporten, naar een bruiloft of gewoon op een parkeerplaats huilen in je auto.

Maar ik wilde geen oppas. Ik vertrouw ze per definitie voor geen meter. Ik had zelf oppaswerk gedaan als tiener. Wow, wat een miskoop was ik. Tuurlijk, geen enkel kind ging dood, maar ik zie mezelf nog zitten op die bank. Zak chips en m'n moeder bellen of ik iets met die huilende baby boven moest. Oppassen was hopen dat die kinderen snel sliepen en dan tv-kijken. Of flikflooien met je verkering, die al om de hoek stond te wachten op zijn brommer. En met m'n schijnheilige kop aan het eind van de avond twintig gulden aftikken, nee hoor, alles is goed gegaan, we hebben met z'n tweeën jullie geheime vhs-banden gevonden en gierend van het lachen naar Duitse porno gekeken. *'Ja gerne Frau Dodi, ganz nog schneller, ja!'* Pijn aan mijn oogbollen als ik eraan terugdenk.

Dus een oppasmeisje, niet te vertrouwen. Een oppas haal je dus zeker niet van internet of Tinder, die regel je via je netwerk. Andere moeders en vaders, en dan vooral

moeders, daar moet je het van hebben. Want die hebben er oog voor, dat waren vroeger ook oppasmeisjes die stiekem je voorraadkast trashten en in je nachtkastje gluurden. Waar die vaders denken: nou, leuke meid toch? ziet zo'n moeder de ware aard van het loeder.

Daarom ga je recht op je doel af en ondervraagt andere moeders op het plein: 'Hee, pssst, heb jij nog een beetje een eh... je weet wel, goeie oppas voor me?'

Want andere moeders weten het beste wie je moet hebben. Loes, Tanja, Thirza of Mara.

En je stelt vragen, natuurlijk. Is ze een beetje lief? Heeft ze ervaring? Gebruikt ze drugs (waar de kinderen bij zijn)? Heeft ze toevallig een vriendje dat stiekem langskomt als ik weg ben, met wie ze dan gaat liggen tongen op het bed van m'n oudste, terwijl ze m'n kinderen voor de tv zet met een zak chips en een pak Fristi, wat dan in je kleed lekt en wat je pas merkt als het een week later zuur begint te ruiken?

Nee hoor.

Nooit gebeurd.

Maar het voelt iedere keer weer vreemd, om je kinderen achter te laten bij een Moniek, Danny of Samantha voor acht euro per uur.

'Bel even of het goed gaat hè?' hoor ik mezelf dan weer zeggen.

Doen ze nooit.

Een oppas vinden is iets wat ooit voor het eerst moet. Die eerste keer dat mijn ouders niet konden, de buurvrouw ook niet, en die andere moeder die af en toe weleens een half uurtje pakte ook geen zin had. En op dat moment, dan doe je wat iedere verantwoordelijke ouder doet: je gaat op zoek naar een hele leuke, betrouwbare, ervaren oppas.

Nou ja, je neemt je voor om zo'n oppas te vinden. Een

pedagogiekstudente met blonde haren, cum-laude-cijfers en een verzorgpony waar je kinderen af en toe heen mogen. Vijf euro per uur. Spoileralert, die vind je niet. Sandra met een diploma? Sandra met een fatbike die wil weten of ze haar vape mag opladen.

Mijn allereerste oppasmeisje was Sanneke. De oppas die me was aangeraden door een andere moeder, vuile heks.

Dit was de situatie: ik had nog maar drie kinderen, de vierde zat nog in de oven. Ik had een verjaardag van een oud-collega. Nummer 3, toen nog een baby, ging mee. En al waren het maar twee kinderen, ik dacht vooruit. Ik wilde een oppas die drie kinderen aankon. Deze moeder op het schoolplein had zelf ook drie kinderen. Bingo, dacht ik, deze meid heeft potentie.

'Sanneke is leuk hoor! Altijd op tijd en de kinderen vinden haar geweldig.'

Ik belde haar en ja hoor, vlotte meid. Ervaring met kleine kinderen? O zeker, zat. Ze deed niet anders, al sinds haar dertiende paste ze op.

Wow! dacht ik. Sinds haar dertiende!

Wat ze dan zoal deed met kinderen als ze moest oppassen? Spelletjes? Nou meid, wat leuk. Ik zag het voor me hoor, die Sanneke. Ganzenbord, bammetje en glaasje melk. 'Wel je korstjes opeten hè?' Ik hield nu al van haar.

Kijk, daar stond Sanneke op het moment suprême op de stoep, zaterdagmiddag. Op tijd, dat wel. Maar verder was het even schrikken toen ik de voordeur opentrok.

Een dreutelig ding schuifelde mijn huis in, keek naar de kinderen en zei: 'Hee hoi'.

En daarna: 'Waar is de afstandsbediening?'

Ze paste al op sinds haar dertiende, ja oké. Maar ze bleek veertien.

Volgens mij ging ik stotteren toen ik het hoorde. Is het